

delig Forbindelse mellem Moderlandet og de nævnte Colonier, der gjør det til en Pligt for Kongeriget Danmark og dets Lovgivningsmagt at foretage, hvad der er muligt, for at hjælpe dem. Men jeg vil dog tillige med Hensyn til de forskjellige gjentagne Udtalelser, der have lydt til os med saa stort Eftertryk, navnlig fra Verne selv, gjøre gjældende, at det, som Kongeriget og dets Lovgivningsmagt ere istand til at gjøre for at ophjælpe Verne, er kun en ringe Deel af det, der skal gjøres, thi Hovedparten af Arbejdet maa udføres af Verne selv. Det er en stor Misforstaaelse, naar man paa St. Croix og St. Thomas troer, at nogen Foranstaltning, som herovrefra kan træffes, ene formaaer at raade Bod paa de Under og Ulemper, hvorover de beklage sig; der maa foregaae paa Verne selv en stor Revolution i den hele Samsundsaaend og Arbeidsmethode, for at noget Skridt fra vor Side skal kunne faae en virkelig Betydning for Verne. Jeg er saa lidt som nogen af de foregaaende to Talere (B. Christensen og A. Hage) istand til nu at udtale nogen endelig og afgjørende Mening om Rigtigheden af at tiltræde det Forslag, der er kommet til os fra Regjeringen; der fremkom imidlertid fra den sidste erede Taler den Indsigelse, at dersom man først begyndte at bevilge en saadan Sum som de her forlangte 25,000 vestindiske Dalere aarlig i 4 Aar til St. Croix, da vilde Følgen deraf blive, at det efter Udløbet af de 4 Aar vilde være saare vanskeligt igjen at slippe bort fra et saadant Tilskud. Det troer jeg nu ikke. Jeg har den Overbevisning, at det ikke vilde have saa stor Vanskelighed, og vi have i alt Fald i saa Henseende fuldstændig Magten i vor egen Haand, og Bevillingen kunde gives paa en saa bestemt og positiv Maade, at alle mulige falske Forhaabninger paa Den om en fortsat Bevilling derved maatte forsvinde. Jeg anseer det for en ligefrem Nødvendighed, at vi komme Den St. Croix til Hjælp med et saadant aarligt Tilskud i nogen Tid, men derimod forekommer det mig at være mere tvivlsomt, om der virkelig kan siges at være nogen Grund til at gaae ind paa det Forslag, der er stillet i § 2 om at oprette en

Art Hjelpekasse, Hypothekasse eller Laanefond paa 250,000 vestindiske Dalere til Ublaas i Plantager paa St. Croix til Fremme af Sukkerproductionen. Det er fuldkommen rigtigt, som det er blevet fremhævet, at den vestindiske Finantzhistorie er rig paa Exempler paa, at Staten har ydet Laan i Plantager, Laan, som have været til alle Parteres Forderv, som ikke have hjulpet Plantageeierne, og som efterhaanden have bragt Staten ind paa at overtage Eiendomme, som den var ude af Stand til selv at drive, og som den derfor har maattet søge at bortforpagte og ofte kun har kunnet finde Forpagtere til i selve sin Embedsstand, blandt Mænd, som derved paa en overordentlig uheldig Maade ere dragne ind i private Foretagender, der have grebet forstyrrende ind i deres Embedsfunctioner og gjort dem til Parter i mange Sager, hvor de skulde være Regjeringens Raadgivere og Befolkningens Styrrere. Om man nu endog maatte være bleven klog af den indhøstede Erfaring og vogte sig for at gjentage de Feil, der ere begaaede i denne Retning, saa frygter jeg dog meget for, at en Sum som denne, 250,000 vestindiske Dalere, vil være meget langt fra at kunne yde nogen virksom Hjælp til de Opgaver, som maae stilles, hvis man for Alvor vil søge at fremme Sukkerproductionen paa St. Croix. Det forekommer mig, at efter det Skjøn, man kan gjøre sig om Værdien paa de derværende Eiendomme, er en Sum som denne forsvindende lille og ude af Stand til at løse den Opgave, som man ønsker at anvende den til. Det forekommer mig at ville være langt bedre og langt nyttigere for Den, hvis Forholdene forøvrigt ere dertil, om man søgte at fremhjælpe den Form af privat Virksomhed, som lettest og sikkest skaffer den fornødne Capital tilveie, og om man herfra søgte at understøtte saadanne Foretagender, der vare udgaaede fra den private Foretagelsesaaend, og som stræbte at raade Bod paa de Mangler, som Creditforholdene frembyde. Det er altid meget vanskeligt for den, der ikke selv har været i et saadant Land, hvis Forhold ere saa overordentlig forskellige fra vore egne, at have en sikker og begrundet Forestilling om, hvorvidt Institutioner, der hos os her hjemme have